

Written by - அண் .சிவ. குணாசனன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

தமிழ் மூரசு 27.3.2011

சிறுகதைகள் , நாடகங்கள் , விமர்சனக் கட்டுரைகள் , ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என பல வற்று துறைகளில் 30 ஆண்டுகளுக்கு மலோக தமிழலகுக்கு படபைப்புகளைத் தந்து வருபவர் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் . இவரது படபைப்புகள் யாவும் நபலாகக் கம் பறெவணே டுமனெனில் அதற்கு நபற்றுக் கணக் கான நபல்கள் வளெளிவரவணே டும் . தமிழில் எண்ணற்ற படபைப்புகளைத் தந்துள்ள இவரது தாய்மொழி மலயாளம் . சமபகத்தில் வலுவிழந்தோர் படும் இன்னல்களை அப்படியே அச்சுப் பிறழாமல் படம்பிடித்து கதமைந்தரர்களின் மொழியில் அவருக்கே உரிய தனித்துவம் பறெற பாணியில் வாசகர்களுக்கு விளக்கும் விதமே தனி . அவர் எழுதிய ஓவ்வொரு கதையிலும் ஓர் எழுத்தாளனின் உழபைப்பை நம்மால் காணமுடியும் . கதை எழுதி முடிக் கும் தருணத்தில் வளே வியிலிருந்து எழுந்த சுகத்தை அனுபவிப்பாராம் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் . அவருடைய கதைகள் பிறந்த கதையை நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் .

கே--தமிழிலும் மலயாளத்திலும் கதைகள் , நாடகங்கள் , கட்டுரைகள் என ஆண்டுக் கணக்கில் பல படபைப்புகளைப் படபைத்துள்ளீர்கள் . முதல் நபலை வளெளியிடுவதற்கு ஏன் இவ்வளவு சூணக்கம் ?

நபல் வளெளியிடுவது என்றால் , 150க்கு மறேபட்ட சிங்கை , மலசேயாவில் ஓலிபரப்பான எனது நாடகங்கள் , தமிழ் மூரசு , தமிழ் நசேன் , தமிழ் மலர் , வானம்பாடி , மயில் , இணயை இதழ்கள் என பல பத்திரிகைகளில் 130க்கும் மறேபட்ட கதைகள் எழுதியுள்ளனே . அவற்றயெல்லாம் நபலாக தொகுக வணே டுமனெனில் எண்ணிலடங்கா நபல்கள் வணே டும் . நபல் வளெளியிட வணே டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு எழுந்ததில்லை . எனது மகள் களின் ஆர்வமும் தபுண்டுகோளும் எனது முதல் நபல் வளெளியீ டு காண்பதற்கு முக்கியக் காரணம் .

கே--அந்தக் கால வாசகர்களை ஈர்த்த உங்கள் எழுத்து இக்கால வாசகர்களையும் ஈர்த்துள்ளது . அதற்கு உங்கள் எழுத்தில் நீங்கள் செய்த மாற்றம் ?

Written by - அண் .சிவ. குணாசன -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

பெற்ற பயிற்சி இன்னொரு உரகைல் .புதுக் கவிதை எழுச்சியை மூத்துசாமி சாரிடம் தான் பெற்றேன் . கருகூல வாசம் போல் இலக்கியப் பட்டறையில் மிகப் பொறுமையாக, தெளிவாக, கற்றுக்கொடுத்தவர் ஆசிரியர் மூத்துசாமி. “அந்த்தாலஜி ஆஃப் மாடர்ன் லிட்ரேச்சர்”, “மாஸ்டர் பீஸ் ஆஃப் இண்டியன் லிட்ரேச்சர்,” எனும் நூல்களுக்காக ஐந்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக அலநைத் திருக்கிறேன் . இறுதியாக அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த ஒரு பரோசிரியரிடமிருந்து பொன் விலகை கொடுத்து வாங்கினேன் . பத்திபத்தியாய், ஓவ்வொரு உள்ளடக்கமும் அவ்வளவு ஆழமாக பதித்தன . அப்படியும் எனது வாசிப்பு ஓயவில்லை. தொல்கைகாட்சியோ, சினிமாவோ என்றும் எனனை ஈரப்பதில்லை. அந்த நேரத்தில், ஒரு நாவல் விமர்சனமே கதையோ எழுத அமர்வனே . நள்ளிரவுக்குமேல் தான் எனக்கு எழுதவே நேரம் கிட்டும் . அப்படியும் வாசிப்பதை விட்டதில்லை. தமிழ், மலையாளம் மட்டுமல்ல, பிறமொழி மொழிபெயர்ப்புகளும் கட்டித் தட்டி வாசிக்கிறேன் . இணையத்திலும் விடாது வாசிக்கிறேன் . 9ம், 12ம் நூற்றாண்டு நூல்களிலிருந்து, இன்றைய, ஜெயமகேசன், எஸ் ராமகிருஷ்ணனிலிருந்து, அழகிய பெரியவன், ஆதவன் தீட்சணயா ஆகியோரின் படப்புகள் வரை வாசிப்பதாலயே விரல் நுனியில், பம்மத்து இலக்கியம் எது, தரமான இலக்கியம் எது, இலக்கிய காடறேறிகள் யார், என்பதை வாசிக்கத் தொடங்கிய சில நிமிடங்களிலயே கணிக்க முடிகிறது. இன்றும் என்னுடைய எழுத்தில், அது சிறுகதைகளாகட்டும், நாடகங்களாகட்டும் அன்றாட வாழ்வியலில் நமது சிங்கப்பிரர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை, பண்களின் பிரச்சினைகளை, அடித்தளத்தட்டுமக்களின் பிரச்சினைகளைத் தான் அதிகமாக எழுதுகிறேன் . எனக்கு என்று உள்ள வாசகர்கள் கட்டி அந்த கதைகளால் தான் கவரப்பட்டது எனனை வாசிக்கிறார்கள் என்று நின்கைக்கிறேன் .

கே-- உங்கள் சிறுகதைகளில் எழுத்தாளனின் உழைப்பை காண முடிகிறது. உதாரணத்திற்கு கட்சியாக தமிழ் மூரசில் தாங்கள் எழுதிய “சுரிய கிரகணத்தெரு” சிறுகதையின் கதை மாந்தர்களின் பச்சு மொழியை எப்படி அறிந்து கொண்டீர்கள் என்று விளக்க முடியுமா?

ஓவ்வொரு கதைக்கும் மிகக் கடுமையாகத் தான் உழைக்கிறேன் . வீட்டில் பச்சுவது மலையாளம், ஞான சார்ந்த உலகம் மலையாளம், எனும் சூழலில் தமிழ் எழுதுவதொன்றும் சூலபமாக இல்லலை. இதில், “சுரிய கிரகணத்தெரு” ஞான கண்ணீருடன் கலங்கி எழுதிய கதை, மிகவும் பாடப்பட்டு களப்பணி செய்து எழுதிய கதை. பல மாதங்களாக இந்த பண்களின் பிரச்சினையை எழுதத் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன் . ஆனால் அவர்களை எப்படி அணுகுவது என்றே தெரியவில்லை. பத்திரிகை செய்திகளும் ஊடகங்களில் வந்த தகவல்களையும் பதித்த போதே, இதையே ஆய்வு செய்யும் ஆவல் வந்தது. தெரிந்தே பாலியலுக்கு வரும் பண்களைத் தானே தெரியும் நமக்கு. ஆனால், அப்பாவிப் பண்களும் ஏமாற்றப்பட்டது, எப்படி இததொழிலுக்கு வருகிறார்கள் என்பதை உணர்த்த எழுதிய கதை. இதற்காக, அந்தப் பண்களை எப்படித் தேடிக் கண்டு பிடிப்பது, என்று கட்டி எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால், சிங்கப்பிரில் எங்குமே கணவர், கழந்தைகளின் உதவி இல்லாமல் தனியே வளியில் சலெலும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. முன்னாள் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் பணிபுரிந்த என் டெ இனிய ரிப்போர்ட்டர் தோழி ஒருவர் உதவியால் தான் அந்தப் பண்களை அணுகவே முடிந்தது. பட்டி எடுக்க அல்ல. பட்டட்டோ பிபிக்க அல்ல, ஞான எழுத்தாளர் மட்டுமே என்று, புரிய வதைதும் ஒரு பண்கட்டி பச்சு முன் வரவில்லை. ஆனால் ராமக்கா (உண்மைப்பெயரல்ல) கதாபாத்திரம் மட்டுமே, என்னிடம் பச்சினார் .

Written by - அண் .சிவ. குணானன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

“நான் சொல்றேங்கா! 30 வளெளியும் ஒரு பொங்குசு பிரியாணியும் தறியாக கா!? என்று கடைப்போது, நெஞ்சை அடத்தது அழுகை வந்தது. ”இப்பல்லாம் பீர் குடிக் காம தபங்குவே முடியலகை கா,” என்று சொன்ன அந்தப் பண்ணைக்கு வயது 20 கட்ட இல்லலை. பாஸ்போட்டை பறிகொடுத்து, வறெொரு போலி பாஸ்போட்டைக்காக, அவர்கள் எப்படியெல்லாம் என்னென்ன தொழிலில் பலிகடாவாக இயங்குகிறார்கள், என்று அந்தப் பண்ணை விஸ்தரித்த போது, அதிர்ச்சியில் உறந்தனே. என்கண்கள் குளமாயின. ஆனால் எனது கண்ணீரையும் மீறி, அந்தப் பண்ணை பாஷையும் எனக்குப் புரியவில்லை. அவள் பசேய மொழியை அப்படியே ஒலிப்பதிவு செய்து கொண்டுவந்து, கிட்டத்தட்ட அந்தப் பண்ணை பாஷையிலேயே கதையை நடத்திச் சென்றனே. அதுதான் சரியாக கிரகணத்தெருவாய் சிறுகதையாகியது. இக்கதையை கண்ணியில் தட்டச்சு செய்து முடித்த போது, விபிறகாலை 4 மணி ஆகி விட்டது. ஆனால் தட்டச்சு செய்து முடித்தும், ஒரு பொட்டைக் கட்டி இமை மட்ட முடியாமல் தங்க முடியாமல், விபிற்தும் கட்டி எழ முடியாமல் சக்தியெல்லாம், உறிஞ்சப்பட்டவளாய், கட்டிலில் சூருண்டு கிடந்தனே. அந்தப் பண்ணைகளை நினகை கநினகை கபித்தப்பித்தாற்போல் அழுகை வந்தது. இந்த பாதிப்பிலிருந்து மீளவே எனக்கு இரண்டு நாட்கள் பிடித்தது. நள்ளிரவிலும் உலுக்கி விட்டாற்போல், தபிக்கத்திலிருந்து எழுந்து நடுங்கியிருக்கிறனே. “தண்ணியடிச்சாத தாங்கா தபங்குவே முடியுது,” என்ற அந்தப் பண்ணைக் காரலை வாழ்நாளில் மறக்கவே முடியாது. இதுபோலவே “நுகத்தி” கதையும் என்னமிகவும் பாதித்த சம்பவம்தான். குறும்படம் ஒன்றுக்கு யதார்த்த இலக்கியம் வணேட்டும் என்றபோது, எங்கள் குழுவில் சிலர் சரேந்து, எனடெகணவருடன் மலசேயாவில் உள்ள மனநல மருத்துவமனகைக் குப்போனோம். “அக்கா, தோடுக்கா, ஓரே ஒரு தோடுக்கா, வறெொண்ணும் வணோங்கா,” என்று ஒரு பண்ணை பின்னாலேயே ஓடி வந்தாள். ஒரு வளெளி போதுங்கா, என்று இன்னொரு பண்ணை? இதோ, இப்பொழுதும் கட்டி அந்த அனுபவத்தை என்னால் எழுதக்கூட முடியாமல் மனசு கனத்தப்போகிறது. பற்றேறாராலும் உற்றாராலும் கைவிடப்பட்ட அவர்களின் வாழ்வாதாரமே சாப்பாடாதான். கலர் வளையைல்களும் மணிமாலகைளும் போட்டு விட்டால் அப்படியே பரித்தப்போகிறார்கள். மாதமொருநாள் தியானமாக, வாழ்க்கை நியதியாக அவர்களை ஞான சந்திக்கிறனே. சாப்பாடும் கலர் வளையைல்களும் குமான அவர்களின் உலகம் பார்த்த போது, எழுதும் போதே கரந்தது கரந்தது அழுதிருக்கிறனே. ஆன்மீகம் என்ற பெயரில் போலி சாமியார்கள் கும், சல்லிக்காசு பறொத சூய விளம் பரங்களுக்கெல்லாம், பணத்தலை அநாயாசமாய் செலவு செய்யும் ஆன்றோர்கள் இந்த பதேபைப் பண்ணைக்கு உதவமாட்டார்கள்? என்று பரிதவித்திருக்கிறனே. ஆனால் மனசெல்லாம் குளிரக் குளிர அபிஷேகம் செய்த சம்பவம் ஒன்று நடந்தது. இணையத்தில் எனது “நுகத்தி” கதை படித்து ஒரு தொண்டிழிய நிறுவனம், அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன் வந்துள்ளது. சாந்தா என்ற பண்ணை மணி மூத்த மாலகைகள் செய்து கொண்டுவந்து கொடுக்கிறார். “மூத்தக கா குடத்தாங்க,” என்று அந்தப் பண்ணைகள் சொல்லும் போதே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. மற்றும் என்ன அழைத்துப்போகும் டகேசி ஓட்டுநர்களின் மனைவிகள், பலர் அந்தப் பண்ணைக்கு உணவு சமத்தைக் கொண்டு போகிறார்கள். ஆதமார்த்தமான இலக்கியத்தில் என்னதான் சாதிக் கமுபிந்ததில்லை? அதிரடி உத்தியும் தடாலடி சாக சங்களும் மட்டும் தான் இலக்கியமா? உக்கி உருகி, கண்ணீருடன் அவர்களுக்காக ஞான எழுதிய கதையில் ஒரு நிமிஷமனேும் மாண்டும் சிலிர்த்ததே, அது போதாதா? அதைவிட என்ன வணேட்டும்?

கே-- 120க்கு மறேபட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள நீங்கள், அக்கதைகள் அதனதனையையும் நல்லாக எப்போது வளெளியிடப்போகிறீர்கள்?

கடே-- பொதுவாக இந் தியர் களில் பணை எழுத தாளர் என்றாலே நினவைவுக்கு வருவது பணைணியம் தான் . அவர் களது எழுத துகள் பெரும் பாலும் , பணைணுகு கு இழகை கப படும் கொடும்கைகள் பற்றியே பசேகிக கொண்டுள்ளன . இந் த நவீ ன உலகில் பணைகள் , ஆணைகள் என பிரித துப் பசேவது பொருந் துமா? இந் தயை பணைகள் , ஆணாதிக்கத்தில் இன்னமும் அபிமபைப்டுத் துப் படுகின்றனரா? பணைணியம் பசேவணைபிய காலத்தில் தான் இன்னமும் வாழ் கிறோமோ? கொஞ்சம் விளக்க முடியுமா?

ஆணை என்றாலே ஆல் , பணை என்றால் நாணல் ,எனும் கோட்பாட்டில் வாழ்ந்து வருபவள் ஞான . பெரியவர் களகை கண்டால் இன்றும் பாதம் பணிந்து நமஸ்காரம் செய்பவள் ஞான . பெரியவர்களுக்கு முன்னால் கால் மலே கால் போட்டுக்கொண்டு அமரவே தெரியாது . ஆணைகளை கண்டால் இயல்பாகவே எழுந்து நின்று மரியாதை கொடுப்பனே . இன்றும் வளியில் போனால் , கணவரின் உணவுநீரே துக்குள் , வீட்டு திரும்ப வணைடும்மே எனும் பரிதவிப்பில் , பறவாய்ப்புறந்து வீட்டு திரும்புவள் ஞான . ஏழ்மனைகுகுள் கணவர் உண்டாரா, மகளின் குழந்தை , சாப்பிட்டானா? என்றெல்லாம் தவியாத தவிகுகும் ஒரு சராசரி குடும்பத்தலவை ஞான . ஒருமுறை கணவருக்கு சாய கலக்கணும் என்று தலலை பசேயதை துண்டித்தபோது, ஏன்? உண்கணவர் சொந்தமாக சாய கலக்கிக் குடிக் கமாட்டாரா? என்று தோழி ஒருவர் கேட்டார் . மூதலில் ஞான ஒரு மனைவி, என்குழந்தைகளின் அன்னை, பட்டகுகுட்டனின் அம்மம்மா, பிறகுதான் ஒரு இலக்கியவாதி . இப்படிதான் என்னபெற்றி ஞான சொல்லிக்கொள்ள முடியும் . அதற்காக என்னுடைய வாழ்வியல் சிந்தனையை மறவர்கள் மலேபுகுத்த எனக்கென்ன உரிமை இருக்கிறது? பாரதியார் காலத்திலிருந்து, பணைகளின் உடற்குறும்பிள்ளைபெறும் அவர்களை அபிமபைப்டுத்தும் இயற்கை காரணிகள் என்றுணர்ந்து, கவிமணி தேசியவிநாயகம் பிள்ளை, அ. மாதவையா, பெரியார் ,புதுமபைபித்தன் ,போன்றோர் எழுத தாலும் ,மபிவலபீர் ராமாமிர்தம் ,பண்டிட ரமாபாய் , மூத துலடெச்சுமிரடெபி,போன்ற பணைசக்திகள் , பணைவிடுதலகைகாகவும் பாடபட்டார்கள் .ஆனால் இன்று, கல்வி, சம்பாத்தியம் , என எல்லா துகைகளிலும்மே, ஆணுகுகு சரிநிகர் சமமாக விளங்கும் , இந் தயை இளம் பணைகளில் பலருக்கும் தளியவான சிந்தனை உண்டு .அப்படியும் கட்ட தரமான கல்வித்துகுதிகுகுக் கட்ட இணையில்லாத ஆணைகளை, ஏதோ நிர்ப்பந்தத்தால் மணந்து ,அவர்களால் வக்கிரமாக துன்பபட்டகுகுக் கொண்டு கட்ட, சமூதாயத்துகுகு அஞ்சி , சரேந்தேவாழும் பணைகளையும் ஞான பாரக்கிறனே . இதனை ஆணாதிக்கம் என்றல்லால் வறேனென்ன சொல்ல? அதனால் தான் எனது சரியக கிரகணத்திரொ” கதையில் வரும் பணைகளை ரத்தமும் சதயமாய் நரேில் சந்தித்தபோது, நஞ்சுடநைது அழுகை மட்டும்ல்ல, அவர்களை ஏமாற்றியவர்கள் மீது கோபமும் வந்தது . அதனைதான் எழுத்தில் கொண்டு வந்தனே . இது மட்டும்ல்ல, அப்பாவிப்பணைகளின் வருமானத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு, மதுவிலும் தீயபழக்கங்களிலும் தன்னையழித்துகுகுக் கொண்டு, மனைவியின் சம்பாத்தியத்தில் குளிர்காயும் ஆணைகளிடமிருந்து பணை விடுதலகைகுகு போராடுவதில் என்ன தப்பு.? அப்படிப்பசேினால் , அல்லது எழுதினால் உடனே அது பணைணியமாகிவிடுமா? எனடெசாரே, ?! எந்தக காலத்தில் வாழ்ந்தால் என்ன? ஆணை , பணை , உறவுச்சிக்கல்குகுகு, இதம் பதமாய் , மாற்றும்பொழி தான் என்ன? அதபேபேல் பணைகளால் பாதிக்கப்பட்ட ஆணைகளும் உண்டு . ஆணைகுகுகும் பணைகளால் ஏற்படும் துன்பங்கள் உண்டு . அவர்கள் கவலையும் , கட்டறும் கட்ட அனுசரணையாய்

Written by - அண் .சிவ. குணானன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

கவனிக்கப்படவேண்டியவையே. ஆனால் என்னுடைய களே'வி? பண்ணியம் பற்றி திரிந்தே தான் பசுகிறார்கள்? அல்லது அதை ஒரு ஸ்டலை என்று பசுகிறார்கள் என்பதும், இங்கு யோசிக்க வேண்டிய விஷயமே.என்னுடைய "உற்றுழி" கதையில் ஒரு பண்ணிய கதை நாயகியைப் பற்றிய அனுபவம் எழுதியிருக்கிறேன். எனது நுவல் நூலில் அக்கதை உண்டு.

>கே-- இலக்கியம் படகை கவிரும்பும் இளையோருக்கு நீங்கள் கஹ விரும்புவது?

படபு புத்திசாலியான இளையர் களைத் தான் ஞான பார் க்கிறேன். கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் இலக்கிய வகுப்பு நடத்தச் சினைற போது, அவர்களின் களே விகள் என்ன திகைக்க வதை துள்ளது. என்னிடம் பயிற் சிக்கு வரும் இளையர்களிடமும் அசாத திய திறமையை உணர்ந் திருக்கிறேன். அவர்களின் வாழ்வியல் தடேல் வறோக இருப்பதால், அவர்களால் இலக்கியத்தில் தொடர முடிவதில்லை, ஆனால் தமிழே எதற்கு என்று கடை கும், தமிழ் பசேவ வேட கப்படும், ஏன், தமிழ் படித்து என்ன சய்யப் போகிறோம் என்று கோபப்படும் இளையர்களையும் பார் க்கிறேன். இலக்கியம் மனதை மிருதுவாக்கும். கனிந்து குழைந்து, மனமையாக, மனதை தாலாட்டும் என்றெல்லாம், என் டெ சஹ் ருதய ஸ்னஹேத தை அவர்கள்க்கு எடுத்து சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படியும் இலக்கியம் படகை க வேண்டாமென ஆவலோடு வருபவர்கள்க்கு, எப்பொழுதும் சேலல்லும் அறிவுரை ஒன்ற்தோன். அவர்கள் நிறையை வாசிக்க வேண்டும். முதலில் நம் மசை சூற்றி நிகழும் நிகழ்வில் ஏற்படும் தாக்கங்களில், அவர்களால் கவனம் செலுத்த முடிகிறதா? அப்படியாயின் அதை முதலில் எழுதிப் பார் க்கலாம், இப்படித் தான் என்னிடம் வரும், ஞான நடத்தும் இலக்கிய வகுப்புகளில், எழுத்துப் பயிற் சி கொடுக்கிறேன். தமிழிலும் மற்ற மொழிகளிலும் வரும் ஏராளமான மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் படிக்க வேண்டும். எழுதி, எழுதி, பயிற் சி பறெ வணே டும். திரியவில் லையாயின் திரிந்த மடித்த எழுத்தாளர்களிடம், அல்லது அவர்களின் தமிழாசிரியர்களிடமாவது, காண்பித்து, தங்கள் எழுத்தசைச் செப்பனிடலாம். ஆங்கிலத் தாக கத தில் தமிழ் எழுத முன் வராமல் தமிழர்கள் தங்கள் தாய் மொழியான > தமிழிலயே, எழுதப் பயில வேண்டும். தமிழ் அற புதமான மொழி. நடுஞ்சை அள்ளும் இனிமையான மொழி. தமிழின் மிகப் பெரிய வரம் பாரதி, பாரதியைப் படித்து, பாரதியால் ஆக் ர் வதிக் கப்பட டு, தமிழிலக்கியம் படகை க வந்தவள் ஞான. ஒரு மலையாளி தமிழ் எழுதும் போது தமிழர்கள்க்கென் ன தமிழர்கள் பாக் கியசாலிகள் தானே? ஆரோக் கியமான இலக்கிய சப்டுல இளையர்களிடயே வரவேண்டாமென மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

kamaladeviaravind@hotmail.com